

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa A.K.

przeciwko B. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 lipca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 15 września 2016 r., sygn. akt XIX Ga (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód A.K. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 15 września 2016 r. zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 18 grudnia 2012 r. poprzez oddalenie powództwa. Rozstrzygnięcie to zostało poprzedzone wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2014 r., V CSK 584/13, (nie publ.) uchylającym wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 czerwca 2013 r., którym na skutek apelacji strony pozwanej oddalono powództwo.

Powód dochodził odszkodowania w związku z zalaniem i zniszczeniem wynajmowanego przez niego lokalu. Do zdarzenia doszło na przełomie lutego i marca 2009 r. w trakcie realizacji przez pozwanego B. S.A. w W. prac budowlanych w sąsiadującej kamienicy.

Uwzględniając powództwo na podstawie art. 435 § 1 k.c. Sąd Rejonowy wskazał, że w toku postępowania dowodowego wykazano związek przyczynowy pomiędzy prowadzonymi przez pozwanego pracami a szkodą, która wystąpiła

w lokalu powoda. Sąd Okręgowy nie podzielił tej oceny. Podkreślił, że na powodzie spoczywał ciężar wykazania, że do zalania lokalu doszło w związku z ruchem przedsiębiorstwa. Na tę okoliczność został przeprowadzony dowód z opinii biegłego, w której przyjęto związek przyczynowy pomiędzy zalaniem lokalu a prowadzonymi przez pozwanego pracami budowlanymi. W ocenie Sądu Okręgowego rozpoznającego apelację po raz pierwszy, opinia biegłego była jednak niewiarygodna, a określenie przyczyn zalania lokalu nastąpiło bez szczegółowego uzasadnienia. Sąd Okręgowy odwołał się także do ustaleń wypracowanych w oparciu o dowód z zeznań świadków. Na skutek skargi kasacyjnej powoda, Sąd Najwyższy uchylił wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 czerwca 2013 r., wskazując, że zmiana przez sąd oceny materiału dowodowego, wymagająca wiadomości specjalnych, stanowi naruszenie art. 278 § 1 k.p.c. mogące mieć wpływ na wynik sprawy. Po ponownym rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy w K. podtrzymał pogląd, że w sprawie nie wykazano związku przyczynowego pomiędzy ruchem przedsiębiorstwa a powstałą szkodą. Sąd Okręgowy powołał się na wnioski płynące z opinii biegłego, w której nie wskazano w sposób jednoznaczny przyczyny zalania lokalu. Chociaż biegły stwierdził, że zalanie najprawdopodobniej wystąpiło w związku z pracami budowlanymi, to nie wykluczył innych przyczyn i nie potrafił jednoznacznie powiązać tego zdarzenia z konkretnym działaniem lub zaniechaniem pozwanego.

Od wyroku Sądu Okręgowego skargę kasacyjną wniósł powód, zaskarżając go w całości. W skardze opartej na drugiej podstawie kasacyjnej zarzucił naruszenie art. 382 k.p.c. w zw. z art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 381 k.p.c., art. 278 k.p.c. w zw. z art. 233 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń

umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. i nie obejmuje merytorycznego rozpatrywania skargi kasacyjnej. W razie stwierdzenia, że występuje co najmniej jedna z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Skarżący uzasadnił potrzebę rozpatrzenia jego skargi wystąpieniem istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), które przedstawił w formie dwóch pytań:

1) czy sąd odwoławczy może w ramach uzupełnienia materiału dowodowego przeprowadzić kluczowy dla rozstrzygnięcia sprawy dowód z opinii biegłego sądowego nie naruszając zasady dwuinstancyjności postępowania, czy też powinien pozostawić przeprowadzenie tego dowodu sądowi I instancji?

2) czy sąd II instancji w wypadku wymagającym wiadomości specjalnych może - opierając się na własnych rozważaniach i interpretacji zeznań świadków - wyciągnąć odmienne wnioski niż wynikające z przeprowadzonej w sprawie opinii biegłego sądowego (bez uzyskania opinii innego biegłego), czy też nie podzielenie ustaleń opinii biegłego wymaga przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnego biegłego?

Powołanie przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga przedstawienia dostrzeżonego zagadnienia prawnego z powołaniem konkretnych przepisów prawa, a także wykazania, że jest to zagadnienie istotne, nowe, poważne i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. niepubl.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, niepubl.). Przedstawione przez skarżącego pytania pozbawione są cech zezwalających na

uznanie, że dotyczą zagadnienia prawnego istotnego, nowego i mającego abstrakcyjny charakter, w przyjętym rozumieniu.

Na wstępie należy podkreślić, że w toku postępowania przed sądem pierwszej i drugiej instancji dwukrotnie przeprowadzono dowód z opinii biegłego. Twierdzenie, że „kluczowy dla sprawy dowód” został przeprowadzony z naruszeniem zasady dwuinstancyjności postępowania nie znajduje więc odzwierciedlenia w przebiegu postępowania. Dopuszczalność kontynuowania postępowania dowodowego w postępowaniu apelacyjnym jest przy tym podstawowym założeniem postępowania cywilnego prowadzonego w systemie apelacji niemal pełnej, zapewniającej rozpoznanie sprawy w toku dwóch instancji merytorycznych (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55). W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowane jest stanowisko, że celem powołania dowodu z opinii biegłego jest udzielenie sądowi wiadomości specjalnych w kwestiach, których wyjaśnienie przekracza zakres wiedzy wynikający z doświadczenia życiowego osób posiadających wykształcenie ogólne. Celem tego dowodu nie jest natomiast rozstrzygnięcie zagadnień prawnych, ustalenie zasad stosowania i wykładni prawa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2017 r., I CSK 447/15, nie publ.). Jeżeli sąd uznaje opinię za jasną, kompletną i przekonującą, to samo niezadowolenie strony z dotychczas złożonej opinii nie może być wystarczającą podstawą do podważenia tej oceny. Ocena wiarygodności opinii sporządzonej przez biegłego należy do sądu rozpoznającego sprawę (art. 233 § 1 k.p.c.) i nie mieści się w ramach kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c.) (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 125/13, nie publ.).

Z przytoczonych względów, z uwagi na to, że nie wystąpiła przesłanka przedsądu powołana przez skarżącego, a okoliczności sprawy nie wskazują, aby zachodziły inne przyczyny uzasadniające merytoryczne rozpatrzenie tej skargi, przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

